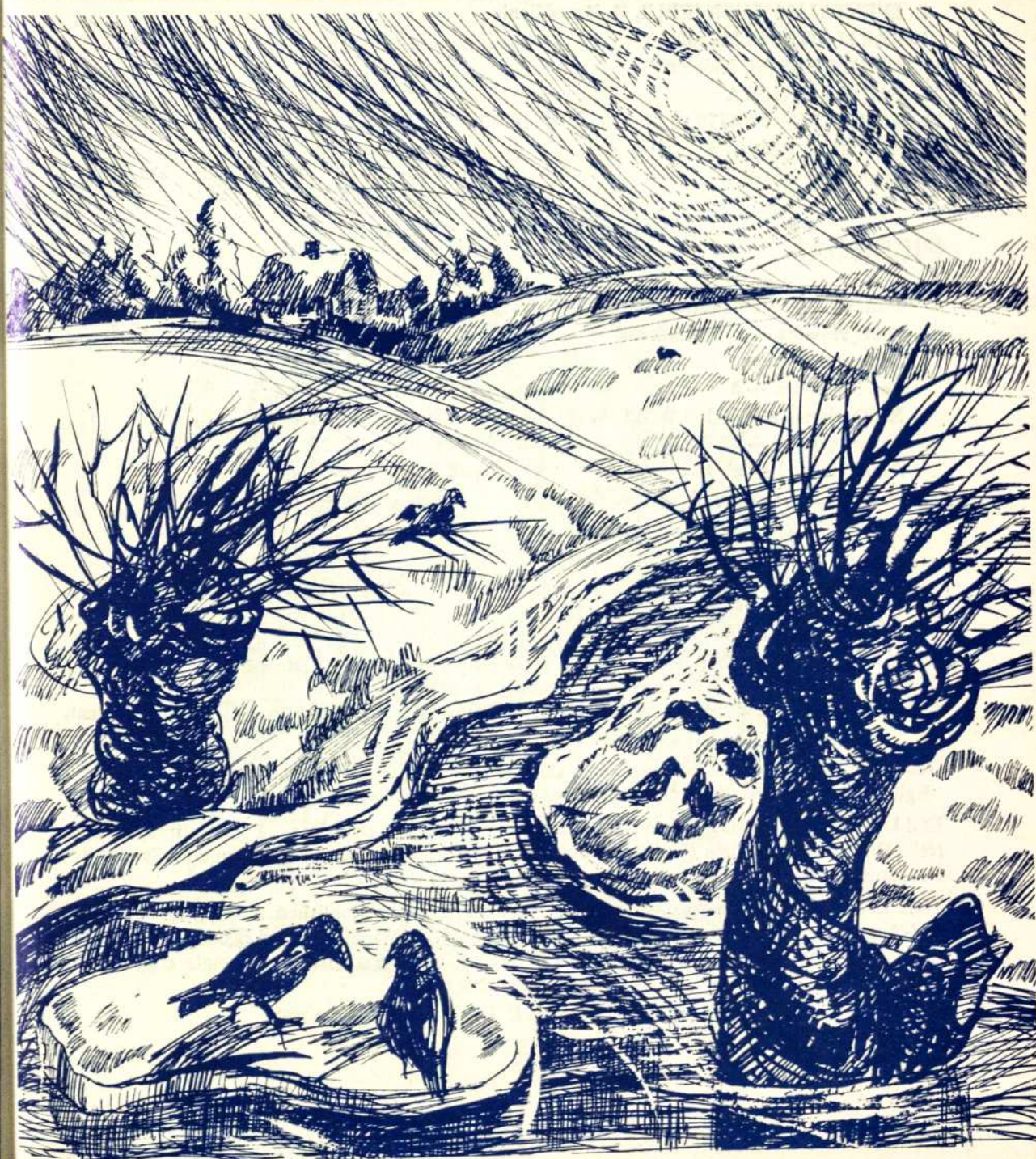

L
apr

eglutė

MARCH
1990
KOVAS

eglutė

KOVAS
1990
MARCH

TURINYS

- 3 ŠVENTAJAM KAZIMIERUI, B. Brazdžionis
- 4 KARALAITIS, O. Mikailaitė
- 12 STIRNIUKAS, M. Kvietytė
- 20 PROTO MANKŠTA
- 23 KAM REIKIA MIRTI?, O.M.
- 29 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 32 ŽINIOS IŠ VISUR

PIEŠINIAI

Viršelis — F. Vaitiekūnienės ir vinjetė psl. 32

Kitos vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

Ses. Mercedes — 3

N. Palubinskienė — 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11

A. Sruoginienė — 12, 17, 20

A. Sutkuvienė — 13, 15

N. Jatulytė — 14, 18, 19

B. Gedvilienė — 23

P. Bianca — 24, 25

S. Crain — 26, 27

D. Kuolienė — 28

P. Osmolskis — 32

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių ir piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

ŠVENTAJAM KAZIMIERUI

Bernardas Brazdžionis

Karalaiti,
Sielos kraitį
Tu mums amžiams palikai,
Kad jaunystei
Nenuvystų
Lietuvos laukų vaikai.

Vilniaus mieste
Meile šviesti
Nepaliovęs niekados,
Žmogui, gėlei
Šviesk ir vėlei
Žodžiuose širdžių maldos!..

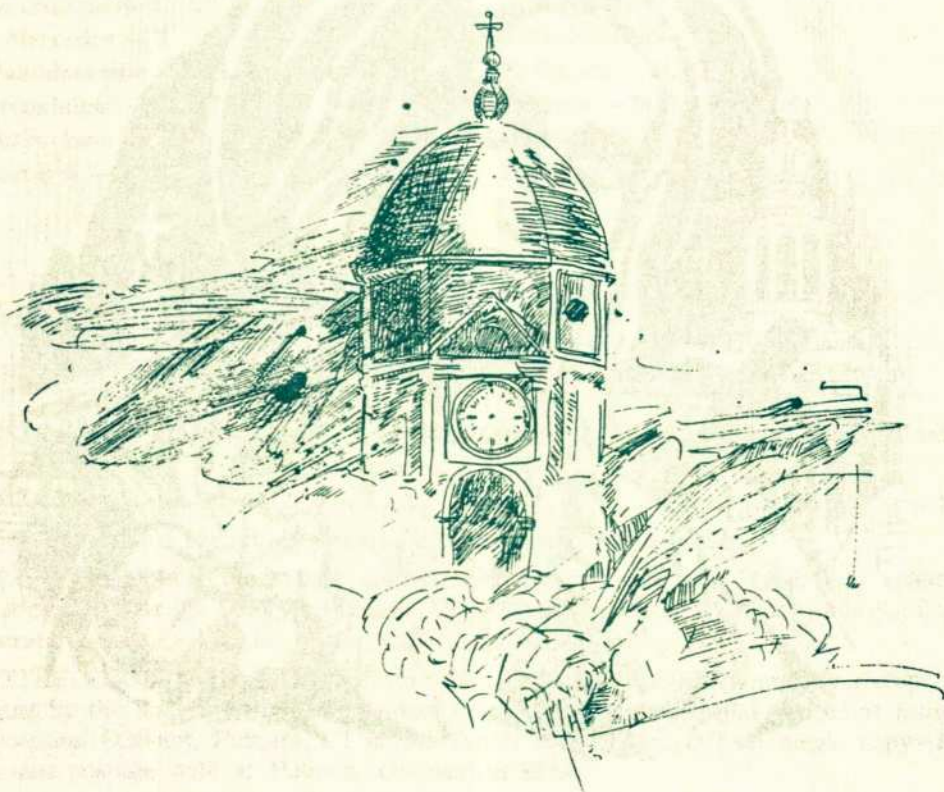
KARALAITIS

Ona Mikailaitė

Karalienė Elzbieta dažnai pasiilgdavo savo krašto — Austrijos. Čia, Lenkijos Krokuvoje, nors gražus miestas, bet nėra Alpių, nėra tokio mėlyno dangaus kaip tėviškėje.

— O tau, mano mažasis karalaiti, ar teks pamatyti mamos gimtinę? — šypsojosi ji, supdama savo trečiąjį vaikelį.

Vavelio pilies didysis laikrodis išmušė valandą. Kūdikėlis pravėrė akis ir pasižiūrėjo į savo mamos veidą.

— Tavęs laukia sostas, sūnau, — tyliai kalbėjo ji. — Nežinau dar kuris, bet tikrai tavęs laukia. Tu — karaliaus sūnus ir tau lemta valdyti.

Karalienė Elzbieta pati išmokė savo vaikus skaityti ir rašyti. Prie jos kelių karalaitis Kazimieras išmoko padaryti kryžiaus ženklą.

— Svarbu visur ir visada prašyti Dievo pagalbos, — mokė berniuką mama. — Ir niekada neužmiršk pasimelsti į Dievo Motinėlą. Ji visad tave globos ir tau padės.

— Sveika Marija, malonės pilnoji. . . — gražiai rankutes sudėjęs meldėsi mažasis karalaitis Kazimieras.

Tėvai didžiavosi visais savo vaikais. Karaliaus Kazimiero ir Elzbietos karališkoje šeimoje užaugo šeši sūnūs ir penkios dukterys. Jaunasis karalaitis Kazimieras, tačiau, nuo mažens buvo kitoks. Jam buvo duotas jo tėvo vardas — Kazimieras, tai reiškia taikos nešėjas.

Jaunasis karalaitis mokėsi labai gerai. Išmoko gerai skaityti, rašyti ir kalbėti lotyniškai. Jis jau mokėjo lenkų ir vokiečių kalbas.

— Šis karalaitis ypatingai gabus, — stebėjosi jo mokytojai. — Tačiau jis niekuomet nesipuikuoja. Nuostabu, kad jis nesididžiuoja savo gabumais, o tik mokosi dar uoliau. Kažin, kas iš to vaiko bus?

Pilies gyvenimas Kazimierui buvo labai įdomus. Jis kasdien jodinėdavo ir mokėsi naudotis karo ginklais. Bet labiausiai jam patikdavo pasikalbėti su pilies tarnais, su paprastais žmonėmis. Jis norėjo žinoti, kaip jie gyvena.

— Žiūrėk, kaip tas karalaitis domisi mumis, — tarp savęs šnekučiavosi pilies darbininkai. — Kiti tik įsakinėja, kalba iš aukšto, o jis — ne. Tokio dar niekad nebuvo.

Kazimieras jau atšventė savo tryliką gimtadienį, kai vieną dieną jį pasišaukė tėvas.

— Kazimierai, turiu tave siųsti į Vengriją. Ten valdovas negina savo krašto nuo turkų, leidžia krikščionis imti nelaisvėn. Vengrai didikai prašė mūsų pagalbos, ir mes nutarėm ją duoti. Taigi — siunčiu tave savo vietoje. Tau duosim gerus patarėjus ir karo vadus.

— Jeigu tokia tavo valia, gerbiamasis tėve, klausau ir vykdu.

Tačiau karo lenkų kariuomenė nelaimėjo. Karalaitis Kazimieras grįžo namo labai nuliūdęs. Jį guodė mama:

— Neliūdėk taip, sūnau. Tai nebuvo tavo kaltė.

— Mane labai slegia tai, kad neįvykdžiau duoto uždavinio. Bet ir pats karas buvo baisus, daug žuvo, — kalbėjo jaunas Kazimieras.

Vėliau Kazimieras geriau suprato visą reikalą. Lenkijos didikų bandymas užimti Vengrijos sostą nebuvo teisingas. Ir jų valdovas karalius Motiejus nebuvo blogas. Jis su turkais kovojo ir stengėsi krikščionis vaduoti.

— Keisti yra šio pasaulio keliai, — mąstė pats sau vienas karalaitis Kazimieras. — Aš verčiau pasirinksiu tarnauti Dievui, negu sėdėti valdovo soste. Valdžia ir politika ne man.

Jaunasis karalaitis niekam savo pasiryžimo nepasakojo. Jis žinojo, kad tėvai nori, kad jis kada nors būtų kurios nors šalies valdovu. Tam jis buvo ruošiamas nuo pat jaunystės. Bet jį labiau traukė Dievo karalystė. Jis slapta praleisdavo daug laiko maldoje. Mėgo skaityti šventas knygas.

Būdamas jau septyniolikos metų, Kazimieras dažnai lydėjo savo tėvą įvairiose jo kelionėse ir jam padėdavo.

1479 metais jaunas Kazimieras su savo broliu vyko į Lietuvą, į Trakų pilį, kur jų tėvas turėjo susitikti su italų Contarini, Venecijos ambasadoriumi.

— Štai mano du sūnūs, — pristatė juos karalius Kazimieras.

— Puikūs jaunuoliai, — stebėjosi ambasadorius, žiūrėdamas į abu jaunus vyrus, apvilktus raudono satino rūbais. — Jei būčiau dailininkas, nutapyčiau juos kaip angelus — tokie jauni ir gražūs!

Karalaitis Kazimieras žinojo, kad jo tėvas valdo du kraštus — Lenkiją ir Lietuvą. Lenkijoje jis buvo praleidęs kone visą savo gyvenimą, bet Lietuvą dar mažai pažino. Jaunas karalaitis buvo girdėjęs lenkų didikų skundus, jog karalius Kazimieras labiau mėgsta lietuvius, net save laiko lietuvių kilmės.

Tėvo noru, karalaitis Kazimieras du metus valdė Lenkiją. Sunkios pareigos jį išvargino. Jis nusilpo ir pradėjo sirgti.

— Pakviesim pačius geriausius gydytojus, — rūpinosi karalienė Elzbieta. — Jis dar jaunas, atsigaus.

Suėjo išmintingi gydytojai. Jie tyrė Kazimierą ir nustatė, kad jis serga džiova. Tai buvo baisi to meto liga. Tėvai nutarė jį išvežti į Lietuvą. Bus pakeitimas.

— Ten jam bus geriau, — tvirtino karalius. — Kita gamta, nesunkus darbas atgaivins sveikatą.

— Tegu važiuoja, — pritarė motina.

1483 metų pavasarį Kazimieras su broliu iškeliavo į Lietuvą.

— Kaip čia gražu! — džiaugėsi karalaitis.

Gegužės mėnesį jie jau buvo Vilniuje. Miestas nedidelis, aplinkui — žali kalneliai, medžiais apaugę. Čia pat čiurlena Vilnelė, išsivadavus iš žiemos ledų.

Vilnių Kazimieras labai mėgo. Jam neužkrovė daug pareigų. Jis atstovavo tėvą, pasirašydavo svarbius dokumentus. Bet turėjo ir laisvo laiko. Labiausiai jis mėgo vaikščioti po miestą. Sutikęs kokį vargšą žmogų, duodavo auksinį pinigą. Dažnai žmonės matydavo jį einantį į Vilniaus katedrą. Kai katedros durys buvo užrakintos, jis ant laiptų klūpodavo.

Karalienė Elzbieta, atvykusi į Lietuvą, jaudinosi dėl sūnaus ateities:

— Turim rasti jam tinkamą žmoną. Bet pirma — reikia, kad sveikata sustiprėtų. Parvešim jį namo, pavasarį tikrai jam bus geriau. . .

Buvo 1484 metų pradžia. Žiema, šalta. Nusilpusį karalaitį Kazimierą įkėlė į roges. Snieguotais keliais važiovo iki Gardino. Ten reikėjo sustoti, nes ligoniui buvo bloga. Gardino pilyje jį paguldė į lovą.

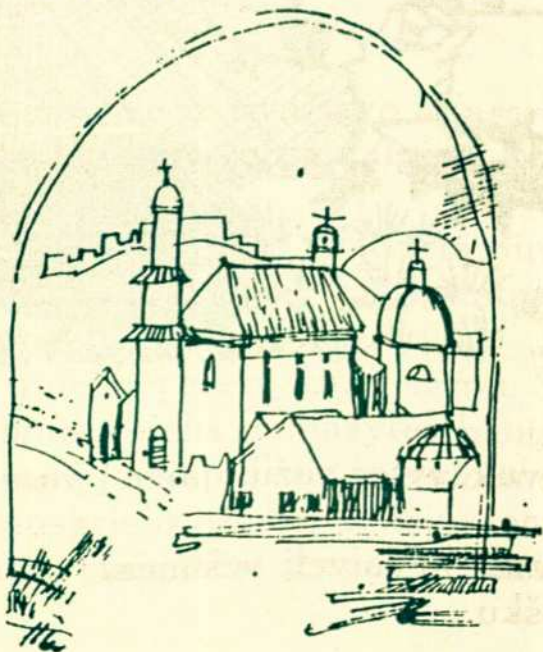
Silpnas, išbalęs, bet su ramia šypsena guli karalaitis. Motina verkia. Tarnai liūdi. Tėvas Lenkijoje, užimtas karališkais reikalais.

— Neliūdėkite manęs, — silpnu balsu kalba Kazimieras. — Danguos karalystės vartai man atviri. Neliūdėkite. Pasakyk tėvui sudiev, mieloji mama, jo čia žemėje jau nebematysiu. . . Telaimina Dievas jus visus.

Kovo 4-tos naktį Kazimieras iškeliavo iš šio pasaulio.

— Turime karalaitį danguje, — tarė jauna tarnaitė, budėjusi ligonio kambaryje.

Tėvai išvežė sūnaus kūną į Vilnių. Jis buvo palaidotas Vilniaus katedros koplyčioje.

STIRNIUKAS

Milda Kvietytė

Kovukas žaidė kieme.

— Kovuk, ateik! Pasakysiu gerą naujieną, — tėtis pašaukė pro langą. Tėtis buvo linksmas.

— Kovuk, rytoj važiuojame į vasaros namelį, nes jau gražus oras.

— Tėtuk, ar laivelį vešimės?

— Aišku.

- O kada eisime stirnų pažiūrėti?
- Tuoju, kai tik nuvažiuosime.
- Mamyte, ar eisi pas stirnas su mumis?
- Būtinai. Aš taip pat pasiilgau stirnų.

Rytą jie anksti atsikėlė ir išvažiavo. Vasaros namelį pasiekė prieš pietus. Mamytė ruošė valgi, o Kovukas su tėčiu tvarkė laivelį.

Stirnos gyvena miške už ežero. Tą vietą buvo galima pasiekti tik perplaukus į kitą pusę, nes krantai buvo apžėlę tankiais krūmais.

Po pietų laivelį nuleido į ežerą. Buvo ramu. Saulė šypsojosi. Dvelkė malonus vėjelis ir mažytės bangos gaudė viena kitą. Visi sulipo į laivelį. Tėtis paleido motorą, kurio garsas švelniai nuskriejo ežero paviršium.

— Mamyte, matau pamiškėje stirnas. Žiūrėk, jų visas būrys.

— Tikrai! Matai, Kovuk, stirnos mūsų laukia.

Laivelis artėjo prie kranto. Stirnos, išbaidytos motoro garso, greit nušuoliavo į mišką.

— Stirnos pabėgo, — nusivylęs atsiduso Kovukas.

— Nenusimink, Kovuk! Rasime jas. Miške yra didelė pieva. Jos visada ten ganosi, — ramino mama.

— Jei toje pievoje nerasime, tai eisime prie upelio, — atsiliepė tėtis. — Eikime atsargiai ir garsiai nekalbėkime. Stirnos labai nepasitiki žmonėmis.

Tik pajudėjus į priekį, aukštoje žolėje kažkas sujudėjo ir vėl nurimo.

— Stirniukas! — sušnabždėjo Kovukas.

Išsigandęs gyvuliukas bandė atsistoti. Bet sukrito.

— Vargšas stirniukas, negali atsistoti! — užjausdamas pasakė Kovukas.

Priėję prie stirniuko, pamatė, kad jo viena kojytė sulaužyta.

— Nuvežkime į gyvulių ligoninę. Daktaras sutvarkys stirniuko kojytę, — patarė mamytė.

— Gera mintis. Taip ir padarysime, — sutiko tėtis.

Nunešė stirniuką į laivelį. Persiyrė per ežerą ir įdėjo į automobilį.

— Judu važiuokite, o aš liksiu namie ir paruošiu stirniukui guolį garaže. Nakčiai jo negalima lauke palikti, — pasiūlė mama.

— Sudiev, mamyte. Mes greit grįšime, — pamojavo ranka Kovukas.

Parvažiavo jau saulei nusileidus. Stirniuko koja buvo sutvarkyta. Jį paguldė į mamytės paruoštą guolį. Kovukas atnešė dobiliukų ir padėjo prie snukučio. Stirniukas juos skaniai suėdė.

Rytą Kovukas su tėveliais nuskubėjo atlankyti stirniuko, kuris juos pasitiko savo didelėmis akimis.

— Labas, stirniuk! Kaip jauties? — pribėgęs jį apkabino Kovukas.

— Jis nori pusryčių, Kovuk. Eikime paskinti dobiliukų, — pasiūlė tėtis.

— Judu parūpinkite pusryčius stirniukui, o aš eisiu į virtuvę jums paruošti, — nusišypsojo mamytė.

— Kovuk, mudu parenkime guolį stirniukui lauke. Dieną jam bus smagiau. Matys tave, kai tu žaisi. Kai pasveiks, galėsite abudu žaisti.

— Labai ačiū, tėtuk. Aš galėsiu stirniukui paskaityti pasaką apie stirniuką. Jis tikrai supras! — apsidžiaugė Kovukas.

Berniukas ir stirniukas tapo geri draugai. Visą dieną praleisdavo kartu.

Diena bėgo po dienos. Atėjo laikas vežti stirniuką pas daktarą. Kai gydytojas nuėmė nuo stirniuko kojos tvarsčius, jis pradėjo linksmiai šokinėti. Koja sugijo.

Dabar Kovukas visą laiką norėjo su juo būti. Jis net norėjo miegoti su stirniuku garaže, bet tėveliai neleido.

— Kovuk, ateik pietų! — pašaukė tėtis.

— Ačiū, aš nealkanas. Stirniukas nori, kad aš jam papasakočiau apie miestą.

— Ar stirniukas supranta lietuviškai?

— Aš jį išmokiau. Supranta. Bet jis kalbėti nemoka. Jis kalba savo kalba. Aš jį suprantu, o jis mane.

— Labai gerai. Taigi, esate tikri draugai. Stirniukas atrodo labai laimingas.

— Jis man sako, kad labai laimingas. Jis norėtų su mumis važiuoti į miestą.

— Mieste jam būtų nesmagu. Ką jis veiks, kai tu eisi į mokyklą? — klausia mamytė.

— Jis būtų namie su tavimi, mamyte.

— Mūsų bute jam nėra vietos. Turėtume atiduoti zoologijos sodui.

— Ne į zoologijos sodą! Geriau atiduokime jį jo mamytei, — sako Kovukas.

- Gal jis užmiršo savo mamytę? — pastebi tėtis.
- Nemanau. Nuveškime ją į stirnų pievą. Pamatysime, — siūlo mamytė.
- Važiuokime dabar, — prašo Kovukas.
- Keliaukime. Įdomu, ar stirnos vėl ateis, — pritaria mama.

Aikštelėje jie rado didelį pulką stirnų. Jas pamatęs, stirniukas šoktelėjo ir bėgo prie jų. Viena stirna išėjo į priekį.

— Kovuk, tavo draugo mama pažino savo stirniuką, — rodo mamytė.

— Jis taip pat ją pažįsta. Žiūrėkite, glaudžiasi prie jos, o ji meiliai laižo jo galvą, — pastebi tėtis.

— Stirniukas nebegriš pas mus, — atsidūsta Kovukas.

— Stirniukas gali pasilikti pas mamytę. Jam bus smagiau gyventi stirnų būry. Jis tavo draugas. Tu turi džiaugtis savo draugo laime, Kovuk! — paglosto ją mamytė.

— Bet ją gali vilkai suėsti, ar piktas šuo pagrobtį, — baiminasi Kovukas.

— Sūneli, stirniukas daug greitesnis už vilką ir šunį, — ramina Kovuką tėtis.

— Aš labai myliu stirniuką. Kodėl jis mane paliko?

— Stirniukas tave taip pat myli. Jis aplankys tave. Pamatysi, — tvirtina mamytė.

— Kada? — pakelia galvą Kovukas.

— Gal dar ši vakarą atbėgs prie mūsų namelio durų.

Kitą dieną Kovukas nuėjo su tėveliais į stirnų pievą. Kovukas niekur nematė savo draugo. Jis garsiai sušuko:

— Stirniuk, ateik!

Iš stirnų būrio išbėgo stirniukas ir nušuoliavo prie Kovuko. Berniukas bėgo pasitikti savo draugo.

— Labas, stirniuk!

Juodu atėjo prie Kovuko tėvelių. Kovukas linksmas pasakojo, o stirniukas klausė.

— Žinai, stirniuk, mes turėsime grįžti į miestą. Tu sugrįši į stirnų pievą, pas savo mamytę. Gerai?

— Aš norėčiau kad tu pasiliktum, — sako stirniukas savo kalba, glostydamas Kovuko ranką šiltu snukučiu.

— Už kelių savačių mes atvažiuosime į namelį savaitgaliui. Atbėk, stirniuk, prie namelio. Tada mudu vėl pažaisime. Papasakosiu tau apie savo mokyklos draugus. Ar atbėgsi?

— Atbėgsiu, — linktelėjo galva stirniukas.

— Stirniuk, tik saugokis vilko ir kitų piktų žvėrių.

— Nebijok, manęs niekas nepagaus! — mirkteli akyte stirniukas.

PROTO MANKSTA

I. MINKLĖS

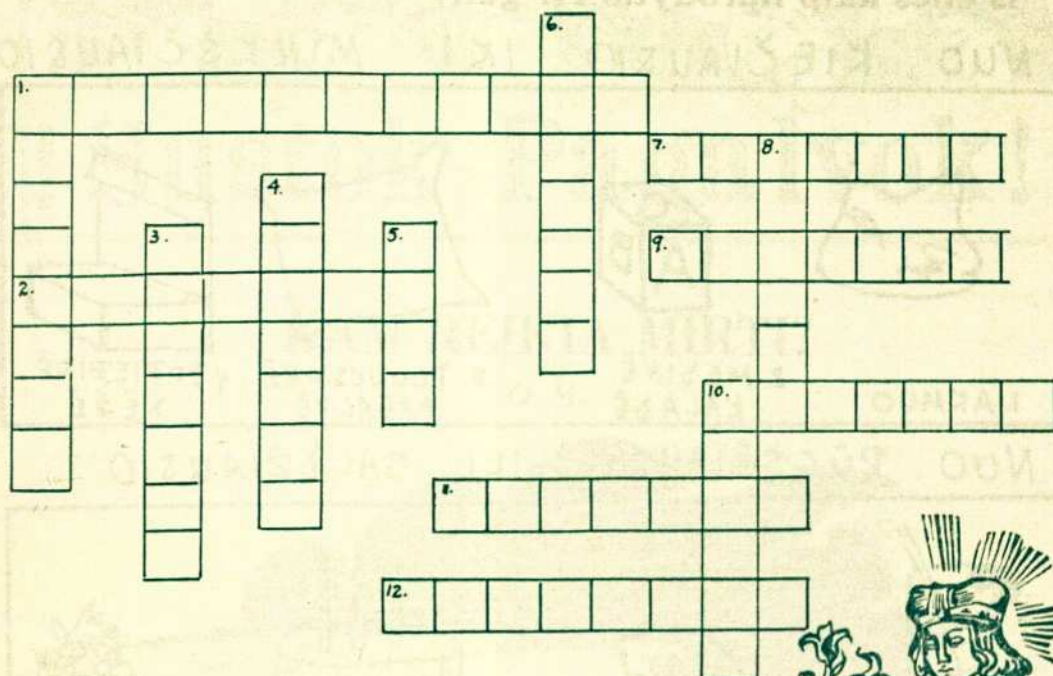
1. Kur yra žemės vidurys?
2. Ko vėjas nepaneša?
3. Kurie kalnai per pasaulį keliauja?
4. Ko lauke nepagausi?
5. Kas buvo vakar ir vėl bus rytoj?
6. Kas su barzda gimė?
7. Kada žąsis stovi ant vienos kojos?
8. Kas numiręs parausta?
9. Kas su savim namą nešioja?
10. Kas pasauly greičiausias?
11. Kas visad pirmas įeina į namus?
12. Į kurią pusę visi vandenys teka?

II. ATSPĖK!

Miške auga ąžuolas dvišakis. Tos dvi šakos vėl dvišakės, o tos vėl abi turi po dvi šakas. Ant kiekvienos šakos obuolys kabo. Kiek iš viso obuolių?

III. KRYŽIAŽODIS

Skersai:

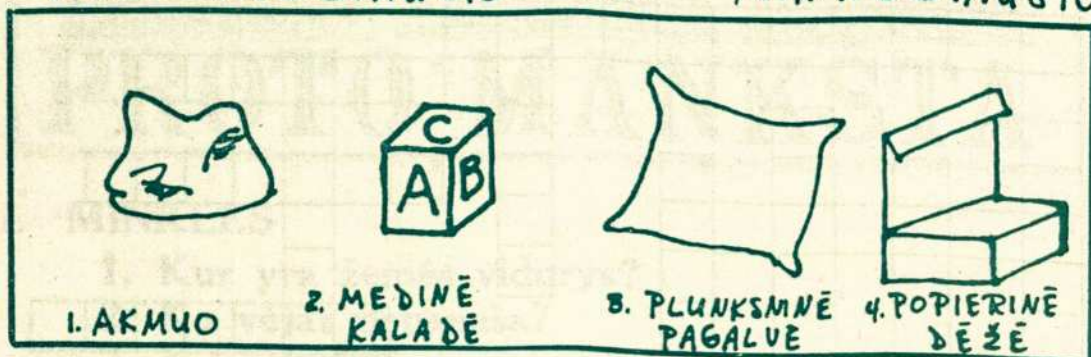
1. Kuriam karaliui ir jo sūnui duotas tas pats vardas?
2. Kraštas, kurį valdė šventojo tėvas.
7. Spalvota medžiaga, kuri turi ypatingą reikšmę.
9. Miestas, kuriame šventasis gyveno Lietuvoje.
10. Šventasis yra jaunų žmonių, arba globėjas.
11. Kristaus ir jo draugų simbolis.
12. Tas, kuris globoja yra

Išilgai:

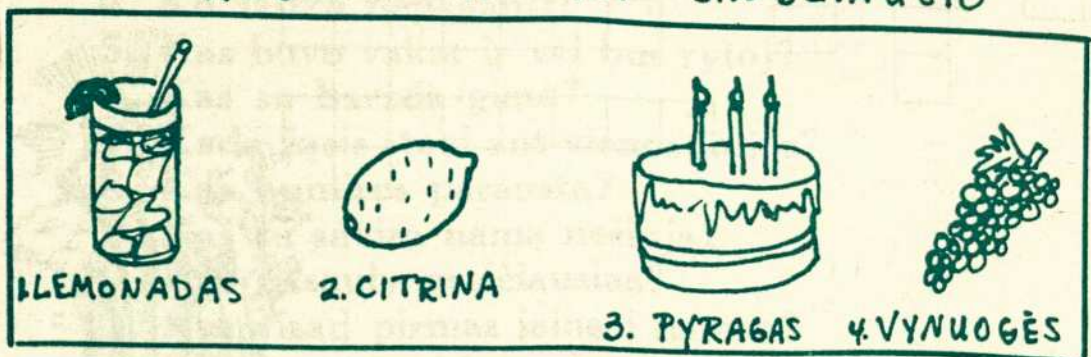
1. Krašto valdovas su karūna.
3. Antras kraštas, kurį valdė šventojo tėvas.
4. Upė, ties kuria pasirodė šventasis lietuvių kariams.
5. Šventojo šeimoje buvo ne mažai, bet vaikų.
6. Stiprus, galingas.
8. Balta gėlė, kuri reiškia nekaltumą.
10. Šventasis mirė ne senas, bet

IV. Rytų laimė mano, kad tu gali šiuos daiktus sustatyti iš eilės kaip nurodyta. Ar gali?

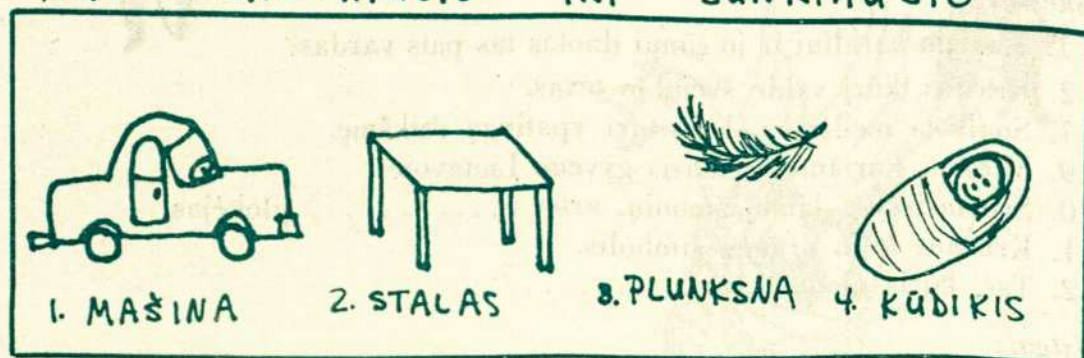
NUO KIEČIAUSIO IKI MINKŠČIAUSIO

NUO RŪGŠČIAUSIO IKI SALDŽIAUSIO

NUO LENGVIAUSIO IKI SUNKIAUSIO

VASARIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI:

I. 1. Audra, 2. Dailė, 3. Lietuva

II. 1—c, 2—f, 3—e, 4—b, 5—a, 6—d.

IV. Žemyn: 1. Talinas, 3. sek, 4. Vilnius, 5. suspausti, 8. na, 13. esam, 15. ūsas, 17. ūkj.
Skersai: 2. laisvės, 6. einu, 7. tinklas, 9. ana, 10. ma, 11. Riga, 12. kosys, 14. tū,
16. Sajūdis, 18. įkas.

V. 93 — gali būti ir kita suma, jei kaikuriuos skaičius imsi kartu.

VI. 1. vainikas, 2. inkaras.

KAM REIKIA MIRTI?

O. M.

Jėzus turėjo tris gerus draugus Betanijos miestely, netoli Jeruzalės. Tai buvo dvi seserys — Marija ir Morta ir jų brolis Lozorius. Lozorius sunkiai susirgo ir mirė. Jėzus gavo žinią apie savo draugo mirtį. Tuo metu jis su savo mokiniiais buvo kitoje vietoje.

— Keliaukim į Jeruzalės pusę, — tarė Jėzus savo mokiniams.

— Mokytojai, tave ten norėjo akmenimis užmušti, o tu vėl ten eini?

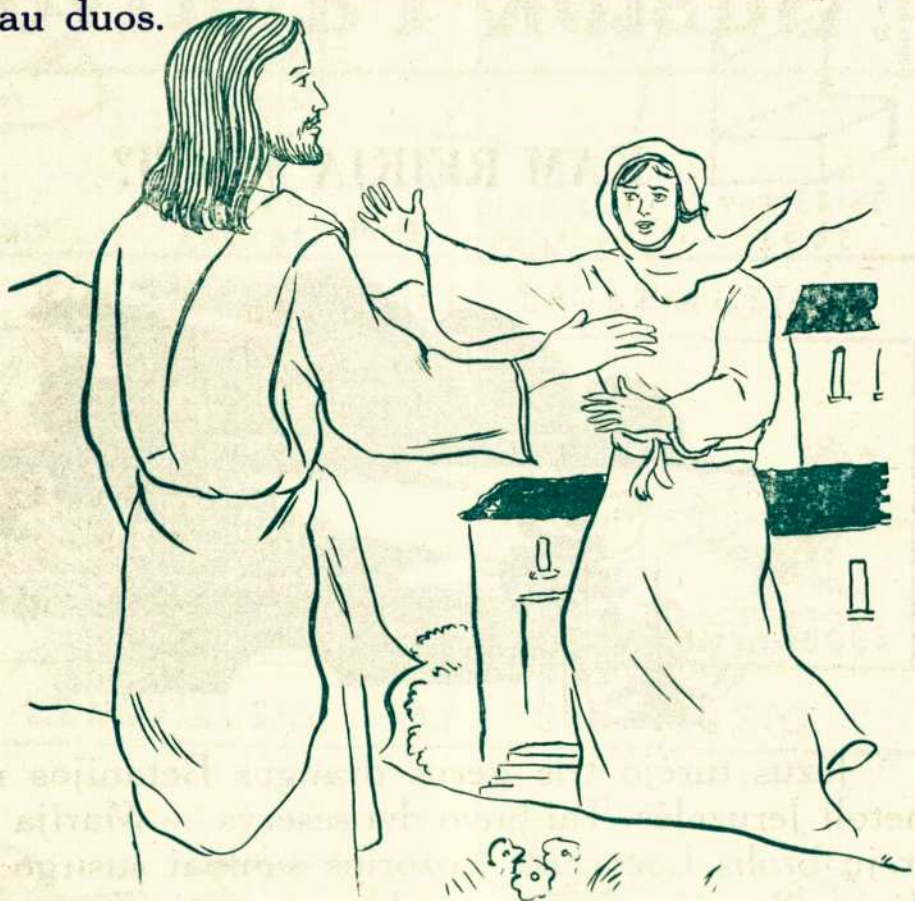
— Mano draugas Lozorius užmigo, aš eisiu jo pažadinti, — atsakė Jėzus.

— Jeigu jis miega, tai pasveiks, — tarė vienas iš mokinių.

— Lozorius mirė, — paaiškino Jėzus.

Atējēs ī Betanijā, Jēzus sužinojo, kad Lozorius jau keturias dienas guli kape. Jo sesuo Morta išējo Jēzū pasitikti.

— Mokytojau, jei būtum čia buvēs, mano brolis nebūtū mirēš. Bet ir dabar žinau, kad ko tik prašysi Dievā, Dievas tau duos.

— Aš esu prisikēlimas ir gyvenimas, — pasakē Jēzus.
— Kas tiki mane — nors ir numirtū, bus gyvas.

Morta pašaukē savo seserį Mariją, ir jie visi nuėjo prie Lozorius kapo. Jēzus liūdėjo savo draugo. Atējēs prie jo kapo jis verkē. Kapas buvo uoloje, užristas akmeniu.

— Nuriskite akmenį, — tarē Jēzus.

Tada Jēzus pakēlē akis ī dangū ir meldēsī:

— Tēve, dėkoju tau, kad mane išklausai. Aš žinojau, kad visuomet mane išklausai.

Tada Jėzus stipriu balsu sušuko:
— Lozoriau, išeik!

Lozorius išėjo iš kapo, ir visi stebėjosi. Daug žmonių buvo atėję pas Mortą ir Mariją. Jie pamatė, ką Jėzus padarė ir įtikėjo jį. Bet buvo kitų, kurie Jėzaus nekentė.

— Ką darysime? Tas žmogus daro daug stebuklų. Jei taip jį paliksime, visi įtikės jį. Tada ateis romėnai ir sunaikins mūsų šventąją vietą ir mūsų tautą.

Jie nusprendė Jėzų nužudyti. Velykos, didelė žydų šventė, buvo arti. Jėzaus priešai ieškojo būdų, kaip jį suimti. Jėzus mokė Jeruzalėje, bet naktį praleisdavo pas savo draugus Betanijoje.

Dvi dienas prieš Velykas, Jėzus valgė paskutinę vakarienę su savo mokiniais. Tada jis pakeitė duoną ir vyną į savo kūną ir kraują. Jis žinojo, kad neužilgo mirs. Jis buvo pasiruošęs atiduoti savo gyvybę už visus žmones.

Tą patį vakarą vienas iš Jėzaus mokinių jį išdavė. Jėzus meldėsi alyvų sodelyje. Judas, priėjęs jį pabučiavo. Tada Jėzų suėmė.

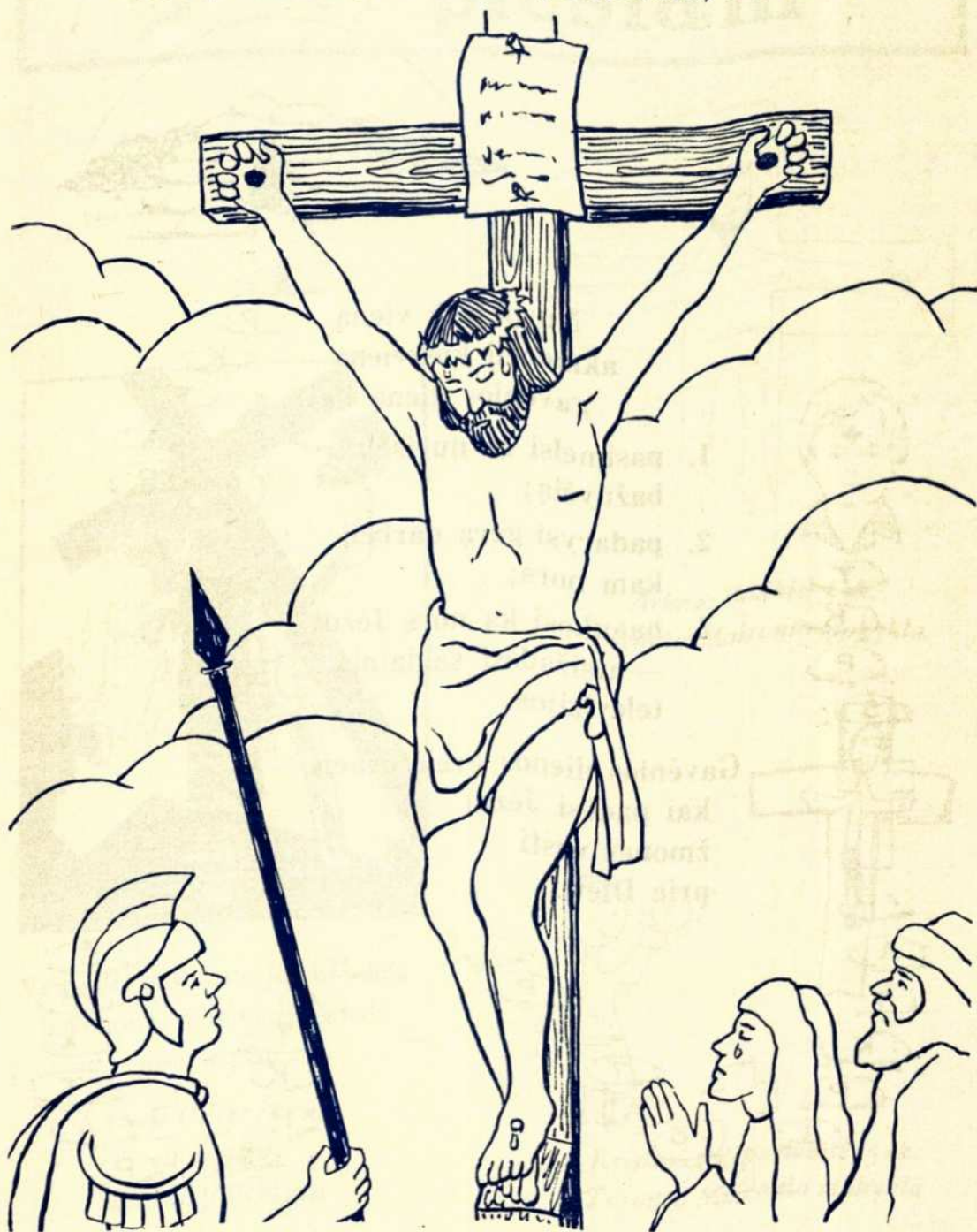

Žydų tautos vadai nusprendė, kad Jėzus turi mirti. Jie nuvedė Jėzų pas romėną, Pontijų Pilotą. Pilotas liepė Jėzų nuplakti. Jis manė, kad taip nubaustą Jėzų galės paleisti.

— Ant kryžiaus jį! — šaukė minia ir žydų tautos vadai.

Pontijus Pilotas pasmerkė Jėzų mirti ant kryžiaus. Jėzus nešė kryžių iki vietos, kuri buvo pavadinta Kaukuolės kalva. Ten Jėzų prikėlė ant kryžiaus. Mirdamas, Jėzus meldėsi:

— Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką daro!

100

1. pasimelsi ar nueisi į bažnyčią;
2. padarysi gerą darbėlį kam nors;
3. paaukosi ką nors Jėzui — atsižadėsi saldinių, televizijos.

gavēnios dienaḡ kai:

1. pasimelsi ar nueisi į baḡnyčią;
2. padarysi gerą darbėlį kam nors;
3. paaukosi ką nors Jėzui — atsiḡžadėsi saldainių, televizijos.

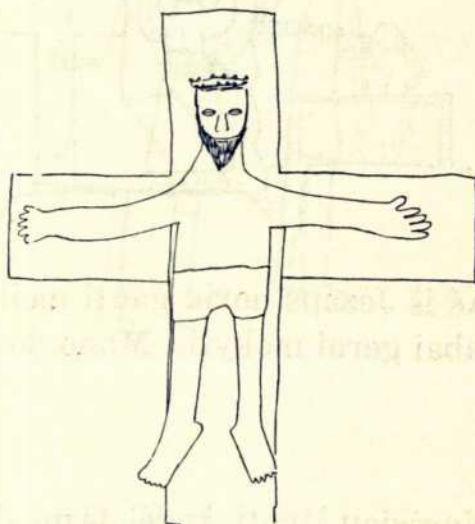
Gavēnios dienos greit praeis,
kai padėsi Jėzui
ḡmones vesti
prie Dievo.

rašom ir piešiam

Veronika nušluosto Jėzaus veidą
ir Simonas Kirenietis padeda
nešti kryžių.

*Almis Udrys, 11 m.
su draugu
Jackson, Michigan*

*Arūnas Podkis, 5 sk.
Toronto Maironio mokykla*

*Kristina Pilipavičiūtė, 5 sk.
Toronto Maironio mokykla*

JĖZUS IR AŠ

Piešiniai ir rašiniai Toronto Maironio mokyklos mokinių.

Aš noriu išmokti Jėzų labiau mylėti ir norėčiau daugiau žinoti apie tuos laikus, kai Jėzus gyveno ir ką jis darė.

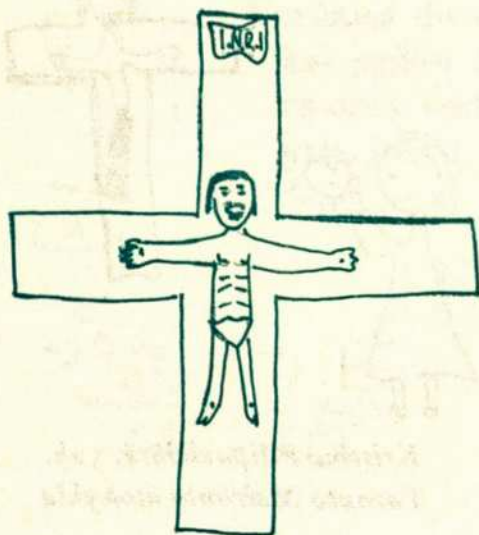
Silvija Pranaitytė, 5 sk.

Aš iš Jėzaus noriu gauti meilės visą laiką ir kad jis man padėtų labai gerai mokytis. Mano dovana Jėzui yra mano meilė.

Kristina Pilipavičiūtė, 5 sk.

Norėčiau žinoti, kodėl Jėzus darė stebuklus ir kodėl jis mirė. Man neaišku, kodėl jis nenorėjo gyventi.

Mykolas Kazlauskas, 5 sk.

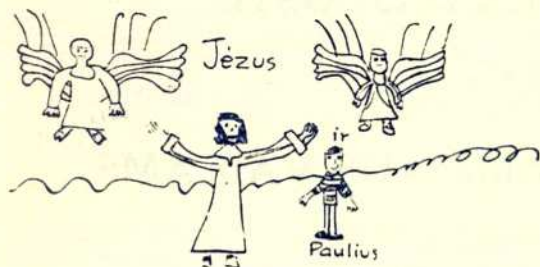

Mano noras yra daugiau išmokti apie Jėzaus gyvenimą. Aš taip pat noriu žinoti, kaip jis įžengė į dangų.

Aida Radzevičiūtė, 5 sk.

Piešinys Mykolo Kazlausko

Ramona ir Jēzuss.

Daina
ir Jēzuss

LIETUVIŠKA VAIZDAJUOSTĖ

JUKIS

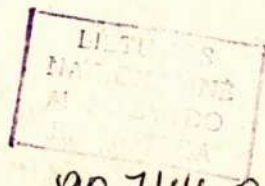
PRIEŠMOKYKLINIO AMŽIAUS VAIKAMS

Šioje VIDEO juostoje juokdarys JUKIS seka pasakas, išskylauja su nuotykiiais. Įrašyta beveik dvi valandos medžiagos. Kalbama lietuviškai ir naudojama lietuviška muzika. Kaina: \$15.00 amerikietiškais pinigais. Galima įsigyti šiais adresais:

Onilė Šeštokienė
9411 Perglen Rd.
Baltimore, MD 212366
T 301—529-5366

JAV Švietimo Taryba:
Regina Kučienė
8626 S. Mozart St.
Chicago, IL 60652

90.744.99.